

се съответватъ, отиде да извести това на Гюръ — чешме и Клуцохоръ“) (махали гдето имало добри революционери).

Така се внесло раздвояване въ умоветъ, което разколебало $\frac{1}{6}$ отъ съзаклетниците. Повървали мнозина, а най-много тия, които се колебаели и у които билъ убитъ куража вследствие на турската наеженостъ, слуховетъ за кланета и погроми по българските махали, тия, които би а оставили семействата си на произвола.

Трагично е било положението на Илариона и на неговия другаръ Г. Обретенковъ, съ когото той сподѣлялъ всичко. Тъ виждали че „гибельта грозише да сломи тѣхнитъ трудове“**), както намѣсто и удачно пише съвременникътъ имъ революционеръ, тѣхе ъ сподвижникъ. Тукъ изпъква величието на Иларионския духъ Възстанието въ Сливенъ било почти провалено. Иларионъ можелъ да разчита на малцина. Какво е можелъ да направи той само съ нѣколко души тамъ — на Балкана?

Иларионъ е могълъ, както мнозина направили тогава, да напустне града и по Балкана да се укрие и спаси своя животъ. Така направили мнозина видни революционери тогава и примного по-благоприятни условия за възстание, спасили се и следъ това гърмѣли, като патентовани писатели на сжщитъ тѣзи възстания или се издигнаха като министри въ освободена България.

Иларионъ не билъ отъ тѣхъ. Пламененъ патриотъ и революционеръ, вдъхновенъ отъ най-възвишенъ идеализъмъ, той приличалъ на Хр. Ботева, на Бр. Обретенкови и много други, за които клетвите и думите били дѣло. Макаръ и съ малобройни другари, той не се дори колебаелъ. Тамъ го зовѣлъ дългътъ — въ Балкана, макаръ и да знаелъ края

*) Кукумявковъ, цит. съч., стр. 99.

**) Д. Кукумявковъ, стр. 101.